अथाष्टाविंशी। "शृङ्गाणीवेच्छृङ्गिणाꣳ सन्ददृश्रिरे। चषालवन्तः स्वरवः पृथिव्याम्। ते देवासः स्वरवस्तस्थिवाꣳसः। नमः सखिभ्यः सन्नान्मावगात" इति। चषालाः यूपाग्रवर्त्तिनः कटकाः स्वरवः यूपरशनासु आसञ्जिताः शकलाः चषालैः स्वरुभिश्च युक्ताः यूपाः पृथिव्यां वेद्यां सन्ददृश्रिरे सम्यक् दृष्टाः। तत्र दृष्टान्तः, शृङ्गिणां वृषभाणां शृङ्गाणीवेत् शृङ्गाणि यथा दृश्यन्ते तथैवेत्यर्थः। स्वरुमन्तः ते यूपाः तस्थिवांसो देवास स्थैर्य्येणावस्थिता देवा एव। अत एव स वा एष सर्व्वदेवत्यो यद्यूप इत्याम्नातम्, अतो यजमानसखिभ्यो देवरूपेभ्यो यूपेभ्यो नमोऽस्तु। हे यूपाः सन्नात् अस्मत्सदनात् मावगातमागच्छत। एतस्य मन्त्रस्य विनियोगं सूत्रकार आह, यूपं यजमान उपतिष्ठते नमः सखिभ्य इति॥

अथैकोनविंशी। "अभिभूरग्निरतरद्रजाꣳसि। स्पृधो विहत्य पृतना अभिश्रीः। जुषाणो म आहुतिं मा महिष्ट। हत्वा सपत्नान् वरिवस्करन्नः" इति। अभिभूः अभिभवनशीलोऽयमग्निः रजांसि रञ्जनात्मकान् लोकान् अतरत् अत्यक्रमत्। स्पृधो बाधिकाः पृतनाः शत्रुसेनाः विहत्य तत एवाभिगतश्रीः सोऽयं जुषाणः प्रियमाणः ममाहुतिं मा महिष्ट अद्धातु। अस्मत्सपत्नान् हत्वा वरिवस्तदीयं धनं नोऽस्माकं करोतु॥

अथ विंशी। "ईशानं त्वा भुवनानामभिश्रियम्। स्तौम्यग्न उरुकृतꣳ सुवीरम्। हविर्जुषाणः सपत्नाँ अभिभूरसि। जहि शत्रूँ अपस्पृधो नुदस्व"[११] इति। हे अग्ने त्वां स्तौमि कीदृशं